

Passió i glòria de Paco Roig

El València CF ha aconseguit un flamant segon lloc en la Lliga, malgrat els conflictes interns que viu el seu equip directiu des que Paco Roig és president i que, ara per ara, té sobre la taula una ampliació de capital i la remodelació de l'estadi.

El president del València CF, Francesc Roig, s'ha acostat enguany a la seua promesa de fer un València campió. Al començament de la Lliga, Roig hauria venut la seua ànima per aconseguir el que Aragonés li ha donat: el subcampionat de Lliga, una última jornada apassionant amb opció al títol, un lloc a Europa i quedar per damunt del Barça i el Reial Madrid. Ningú no ho hauria dit el passat mes de setembre, quan Roig convocà una assemblea extraordinària en què no va aconseguir l'ampliació de capital i la remodelació de l'estadi de Mestalla que proposava.

Fins aquell moment, el degoteig de consellers de l'equip directiu de Roig i els grisos resultats esportius havien fet oblidar les promeses de victòria i el populisme que li havia permès guanyar les eleccions del març de 1994 amb els vots dels aficionats. "L'encantador de serps", com el batejà el periodista José María García, va aconseguir el triomf electoral gràcies al petit i mitjà accionista, que li va donar el 80% dels vots que obtingué. Roig es proclamà aleshores rei i senyor d'una junta general d'accionistes que dominava amb autoritat. Una actitud que va provocar de seguida les primeres baixes en el consell d'administració, del qual dimiteixen successivament, el director de gestió del club, Javier Hurtado, i els vice-presidents primer i tercer, Vicent Andreu i Jaime Ortí, i el també conseller Enrique Ruíz Magraner. Especialment significativa resultà la dimissió d'An-

dreu, que va ser qui va donar credibilitat i "cara neta" a la candidatura de Paco Roig, a qui precedia una fama d'empresari temerari i ambiciós. La presència d'Andreu donà confiança a altres accionistes que descartaren la idea inicial d'un Roig que volia fer-se amb el club per interessos. El mateix Andreu comenta a EL TEMPS que molt aviat es va decebre de l'actitud del president: "Roig

Vicent Andreu, ex-vice-president del club: "Roig ha agafat una posició dictatorial i d'enfrontament amb les institucions".

utilitza les persones i no és agraït amb aquells que l'han ajudat. En qualsevol cas, ha agafat una posició dictatorial i d'enfrontament amb el consell i amb les institucions, com ara la Generalitat o Bancaixa, que li ha impedit ser un gran president". L'ex-conseller del València CF considera que Roig és un personatge "amb gran capacitat de crear il·lusió, però que posteriorment no l'ha sabut capitalitzar". Però, a més a més de les actituds, Andreu denuncia també que Roig està en el club en benefici

propi: "Està utilitzant el València com a *modus vivendi*, per l'assignació que es va fer de la retribució d'un 1% del pressupost del club".

Després d'aquest rebombori dins del consell, la calma torna al club, pendent una altra vegada de l'evolució de l'equip a la Lliga que, tot i comptar amb la presència com a entrenador del brasiler Carlos Alberto Parreira, campió del món amb Brasil, no va donar els resultats esperats. Prop del final de Lliga, en el mes de maig, es produiran dos fets que tornaran a sacsejar l'entitat, tant esportivament com institucionalment. Parreira, que pocs dies abans havia estat renovat, va ser destituït després del partit d'anada de les semifinals de la Copa del Rei amb l'Albacete. La presència de l'equip en la final de la Copa del Rei davant el Deportivo de la Corunya va obrir novament la caixa dels trons al si del club per l'afer de la venda d'entrades, que va motivar les acusacions de favoritisme en la seua distribució. Aquests fets varen provocar els primers moviments de l'oposició, que en aquells moments començava a organitzar-se.

Des del camp contrari. El 8 de setembre de 1995 es va presentar davant els mitjans de comunicació el grup Salvem el València, on hi havia ex-consellers de l'ex-president Artur Tuzón i del mateix Paco Roig, Vicent Andreu, José Peris Frigola, Manuel Torres, Vicente Silla, Jaime Ortí i José Enrique Silla són alguns dels seus components. Com explica Vicent An-

dreu, “el fet que l’oposició s’haja organitzat és culpa del mateix Roig, perquè té un afany de poder molt gran”.

A principis del mes de juliol de 1995, sis membres del consell valencianista demanaren la dimissió de Roig, a petició de Juan Vicente Jurado. Però el *colp de mà* intern no va anar avant i això va provocar una altra vegada una nova crisi al consell, que començà amb la renúncia del mateix Jurado i, posteriorment de Guillermo Miralles. Aquestes han estat les últimes dimissions de l’era Roig. Des de l’estiu del 95, la situació del consell es normalitza i no serà fins a la reunió de la junta general d’accionistes del 27 de setembre d’aquest any quan comencen novament els atacs entre les diverses famílies valencianistes. Qui trenca aquesta lluita en favor del president és Pedro Cortés, el major accionista del club, que permet la continuïtat de Roig al front del consell, però l’obliga a canviar les previsions respecte a l’ampliació de capital i de l’estadi de Mestalla, que eren i són en aquests mo-

ments, els dos grans temes de discussió en el club. L’oposició, amb el suport de Cortés, havia tirat avall una proposta d’ampliació de capital de quatre fases que permetia l’adquisició d’accions a qualsevol persona i sense cap límit en el seu nombre. Segons Andreu, “en aquella junta Roig li veu les orelles al llop perquè se salva de la

destitució gràcies als vots de Pedro Cortés i aleshores s’adona que ha de canviar un poc d’actitud”. Després d’aquesta assemblea, el president del València nomena tres nous consellers, com ara Antonio Alcover, Antonio Bonet i Manuel Llorente, un personatge clau en la presidència recent de Roig, perquè des de la gerència professionalitza

Dalt, Fernando i Gálvez celebren un gol. Baix, José Peris Frigola i Vicent Andreu en la presentació del grup d’oposició Salvem el València. Dues cares de la mateixa moneda.

El 'Savi' il·lustra el València

Gran part de culpa de l'èxit del València CF en l'actual temporada és del tècnic madrileny Luis Aragonés. A hores d'ara, aquesta és una de les poques coses que ningú no discuteix al si de l'entitat valencianista. Aragonés, conegut al món del futbol com "el Savi d'Hortaleza" –població madrilenya on va nàixer–, ha transformat l'equip en un grup triomfador i compacte. El tècnic madrileny va arribar al club de Mestalla després d'una decebedora temporada realitzada l'any anterior pel brasiler Carlos Alberto Parreira –campió del món amb Brasil al Mundial dels Estats Units el 94–. I Luis va ser fitxat amb la intenció de situar el València competint novament a Europa. Per realitzar aquesta empresa, Luis només va comptar amb la incorporació de bons jugadors –José Ignacio, Sietes, Eskurza, Ferreira i Inaki–, però que encara havien de contrastar la seua qualitat en un equip dels anomenats "grans". L'excepció era el brasiler Paulo Sergio Rosa Viola, un campió del món que ha estat, en un primer moment, envoltat de la polèmica i, posteriorment, elevat a la categoria d'ídol per una afició que demanava un substitut de Pedja Mijatovic, després que es va conèixer que la temporada vinent el montenegrí jugarà al Reial Madrid.

Aquest canvi de mentalitat és la clau de l'èxit, donat que la base de l'equip d'aquesta temporada ha estat constituïda per jugadors que havien estat molts anys al club, com ara Camarasa, Fernando, Mijatovic i Arroyo, juntament amb altres contractats per Roig durant la seua primera temporada al front del club i que no havien tingut un bon rendiment al València, com ara Romero, Engonga,

Otero i Mazinho. Aquesta poció ha estat suficient perquè el València haja quedat subcampió de Lliga i arribe a les semifinals de Copa.

"Luis, juntament amb el cos tècnic, ha estat capaç de crear una gran il·lusió en els jugadors que, per altra part, eren pràcticament els mateixos que la temporada anterior", declarava

Mijatovic. El montenegrí ha estat el segon màxim goleador de la Lliga.

a EL TEMPS Vicent Andreu, un dels membres de Salvem el València, grup opositor a l'actual president. En la mateixa línia, s'expressava Josep Vicent Aleixandre, cap d'esports del diari *Levante-EMV*: "Luis Aragonés és qui ha fet del València un equip competitiu i que li ha permès que arribara on ha arribat".

Les dades esportives de la trajectòria de Luis aquesta temporada al València no ofereixen discussió. L'equip valencianista ha estat el màxim goleador de primera divisió, ha batut el rècord de victòries lluny de Mestalla i, sobretot, ha estat molt a prop de conquerir el cinquè títol de Lliga, meta que no aconsegueix des de la temporada 1970-71, ara fa vint-i-cinc anys.

Solidesa defensiva i rigor tàctic en el terreny de joc, un vestidor unit i conjuntat amb vista als reptes de l'equip i l'aportació ofensiva de Mijatovic –segon màxim goleja-

dor de la Lliga, amb vint-i-vuit gols– han estat les altres claus.

Però, el crèdit que ha aconseguit el València aquesta temporada marca també l'inici d'un futur incert, quant a la composició del planter per a la pròxima Lliga. La continuïtat de Luis facilitarà l'obtenció d'un marge de confiança. Els interrogants que pre-

senta l'equip es basen en dues qüestions principals: de quina manera actuarà el València sense Mijatovic?, i quina serà la motivació de Luis Aragonés si el club no ha pogut lligar els fitxatges desitjats pel tècnic? "D'ací a principi de la temporada vinent, si Luis no té uns mínims jugadors, és possible que diga que se'n va", afirma Aleixandre. La llista de jugadors desitjats per Aragonés i que el club no ha pogut incorporar és important.

Primer, Luis va demanar el croat Davor Suker, que, com en el cas de Mijatovic, es va decantar per l'oferta del Reial Madrid. El segon cas, ha estat el jugador del Paris Saint Germain, Iuri Djorkaevff, que finalment es va decidir per anar a l'Inter de Milà. En aquesta ocasió, Roig va estar, una vegada més, original i fidel al seu estil populista: "Djorkaevff ha preferit els petrodòlars a les taronja-pessetes".

La contra-oferta del club per tenir Aragonés content ha estat el fitxatge de Moya, procedent del Sevilla, i el d'un jugador argentí, desconegut al futbol europeu: Claudio "Piojo" López.

No obstant això, Roig ja ha reconegut que pagarà la clàusula del rus Valeri Karpi, jugador de la Reial Societat i per qui el València haurà de desembutxacar mil milions de pessetes, quasi la mateixa quantitat que el Reial Madrid pagarà per Mijatovic. **D. H.**

ARXIU / RAFA GIL

l'activitat del club. La inclusió de Llorente en el Consell la forcen per la intervenció dels germans de Paco Roig, Fernando i Juan, que compten també amb un paquet accionarial important, amb l'objectiu de racionalitzar l'activitat econòmica del president.

Fundació per un València popular. En la proposta d'ampliació de capital apareix com un element clau la Fundació València CF, que es crea, segons el seu president, Joan Martín Queralt, "per permetre que la titularitat del club continue sent un patrimoni popular i col·lectiu i que el club no passe a ser sense més una societat anònima controlada només per la llei del capital i pel poder de les accions". Amb el mateix objectiu, l'oposició a Roig aconsegueix que el màxim d'accions que es puga adquirir siga de 9, en compte de les 25 que demanava el consell. Això frena l'acumulació d'accions en mans d'una sola persona. Vicent Andreu creu que "Roig ja havia tingut la idea de crear la fundació, però com a entitat sempre controlada pel consell, i quan s'adona que aquesta seria un ens independent, l'abandona". No obstant això, Roig va aportar un milió de pessetes el mateix dia de la presentació. Des d'aquest moment, però, la direcció del club s'oblida de la Fundació, com revelen les paraules de Martín Queralt: "Els fets són que fins ara el club no s'ha dedicat a la Fundació. Espere que ara que s'ha avançat en l'ampliació de capital, compleisca. El que és clar és que els qui volen que el València passe a ser una societat anònima esportiva (SAE) pura i simplement no vegem amb bons ulls la fundació". Precisament, aquesta concepció d'una SAE pura i dura que critica Martín Queralt, és la que permetria la concentració d'accions, i per tant de poder, en poques mans. Andreu alerta sobre aquesta possibilitat: "Hi ha perill que no solament la família Roig sinó dues o tres persones més puguem controlar el València. Nosaltres no volem que passe això i per aquest motiu ens oposarem a la

La Fundació València CF s'ha creat perquè la titularitat del club continue sent patrimoni popular i no una SAE pura i dura.

Joan Martín Queralt, de la Fundació València CF: "Entenc que qui vol que el club siga pura i simplement una SAE no ens veja amb bons ulls."

quarta ronda d'ampliació de capital. Així i tot ja veurem el resultat final, perquè algunes de les noves accions poden comprar-se mitjançant tercers i passar a aquelles persones que volen controlar el club".

En la mateixa línia de rebuig a tot el que signifiqui la creació

d'un nou paquet d'accions que li puga restar poder, Roig es nega a pagar amb accions les ajudes que l'Ajuntament de València està disposat a aportar per a la remodelació o creació d'un nou Mestalla.

Daniel Hermosilla / Àlex Milian

CAVALL FORT

Revista per a nois i noies

Plaça de Lesseps, 33, entresol 2.ª 08023 Barcelona
Telèfons (93) 218 65 66 / 218 62 20 - Fax (93) 217 61 00

- Surt dos cops cada mes
- Pàgines de còmic, narracions, reportatges i la participació dels lectors.
- Cada dos mesos, inclou el suplement "El Tatano", destinat als lectors més petits.

Preu de la subscripció anual: 6.350 pessetes

Ara us hi podeu subscriure a través de

